

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina N. wystąpiła o nakazanie pozwanemu Z. K. opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu mieszkalnego położonego w N. Plac (...) oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż na mocy umowy najmu z dnia 01 kwietnia 1995 roku najemcą w/w lokalu mieszkalnego, którego Gmina N. jest właścicielem, pozostawała J. B., która zmarła w dniu 18 marca 2010 roku. Podniosła, że w lokalu zajmowanym przez zmarłą zameldowany jest również pozwany Z. K., jednak z uwagi na fakt, iż nie zamieszkiwał z matką od wielu lat „powód odmówił mu wstąpienia w stosunek najmu”. Pozwany nie regulował również czynszu za najem lokalu, doprowadzając do zadłużenia w kwocie 7.140,70 zł. Pozwany wystąpił z powyższym wnioskiem, po tym jak odmówiono wnukowi zmarłej W. K. prawa do przedmiotowego lokalu.

Pełnomocnik strony powodowej podkreśliła, że pismem z dnia 19 marca 2013 roku wezwano pozwanego do dobrowolnego przekazania lokalu w terminie do dnia 25 kwietnia 2013 roku. Dodała, że pozwany do chwili obecnej nie wydał istotnego lokalu mieszkalnego.

W odpowiedzi na pozew pozwany Z. K. wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, iż przysługuje mu tytuł prawny do przedmiotowego lokalu, albowiem po śmierci matki z mocy prawa wstąpił w stosunek najmu spornego mieszkania. Dodatkowo zakwestionował wysokość zadłużenia obciążającego lokal, podkreślając, iż nie uchyla się od zapłaty należnej kwoty. Wskazał jednak, że w latach 2005-2006 matka jego na własny koszt dokonała wymiany drzwi balkonowych, drzwi wejściowych i okna w kuchni. Koszt tej wymiany wynosił około 2.500 zł, a J. B. domagała się zaliczenia tej kwoty na poczet czynszu. Spółka komunalna, będąca zarządcą przedmiotowej nieruchomości odmówiła, twierdząc, że wskazana wymiana nie stanowiła nakładu koniecznego i w związku z tym najemca musiał uzyskać zgodę właściciela na wymianę stolarki. Zdaniem pozwanego powyższe stanowisko zarządcy jest oczywiście błędne. Pozwany podkreślił też, iż nie wie czy wskazana kwota zadłużenia stanowi kwotę odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania, czy zaległość czynszową.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie w pierwszej kolejności pozwany jednak wskazał, że w przedmiotowym lokalu zamieszkiwał stale aż do chwili śmierci matki. Wskazał, że matka jego była osobą wiekową, cierpiącą na schorzenia reumatyczne, które wywołały u niej dysfunkcję stawu kolanowego, w zasadzie uniemożliwiając jej samodzielne funkcjonowanie, przez około dwa lata przed śmiercią nie wychodziła z domu. Zdaniem pozwanego, oczywistym jest zatem fakt, że to on się nią zajmował, skoro nie korzystała z pomocy osób trzecich. Pozwany zarzucił, iż strona powodowa myli pojęcia centrum życiowego od centrum aktywności zawodowej. On zaś uważa N. za miejsce stanowiące jego centrum życiowe. W N. jest zameldowany, a w Urzędzie Skarbowym w D. płaci podatki. W 2009 roku uzyskał wpis na listę adwokacką w W. i od tego momentu jet tam jego centrum życia zawodowego. Tam pracuje, choć nie uważa W. za „szeroko rozumiane centrum życiowe”. Do N. przyjeżdża raz na dwa, trzy tygodnie. Jest to spowodowane jego obowiązkami zawodowymi i tym, że nie ma w tym mieście rodziny, a krąg jego znajomych znacznie się zawęził.

W piśmie z dnia 22 października 2013 roku strona powodowa rozszerzyła żądanie, domagając się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 4.746,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie lokalu, wskazując, iż określiła to odszkodowanie w wysokości odpowiadającej należnemu czynszowi, zgodnie z notą obciążeniową z dnia 05 sierpnia 2013 roku obejmującej okres „3 lat władania lokalem”, która została pozostawiona przez pozwanego bez odpowiedzi.

W piśmie procesowym z dnia 21 października strona powodowa wskazała natomiast, że twierdzenia pozwanego, jakoby N. stanowiła jego centrum życiowe są gołosłowne i sprzeczne ze stanem faktycznym. Nie sposób bowiem przyjąć, że pozwany, który twierdzi, że zamieszkiwał z matką i opiekował się nią przez okres dwóch lat przed jej

śmiercią, nie zna nazwiska pielęgniarki, świadczącej usługi na rzecz jego matki. Nadto, matka pozwanego J. B. w 2009 roku zwróciła się o zaliczenie kosztów wymiany stolarki na poczet zadłużenia obciążającego lokal, wskazując, iż remont ten miał miejsce w 2001 roku, a nie jak twierdzi pozwany w odpowiedzi na pozew w latach 2005-2006. Wreszcie w piśmie z dnia 04 czerwca 2010 roku skierowanym do strony powodowej pozwany wskazuje na W. K., jako osobę zamieszkujejącą w spornym lokalu, co też potwierdził jego syn, występując z wnioskiem o wstąpienie w stosunek najmu. Pełnomocnik strony powodowej wskazała ponadto, że istotny lokal jest zdewastowany a pozwany bezzasadnie odmawia jego wydania, mimo że w nim nie zamieszkuje i nie posiada prawnego do uzyskania statusu najemcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. na mocy umowy najmu lokalu mieszkalnego nr (...) z dnia 01 kwietnia 1995 roku pozostawała najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w N. Plac (...).

Matka pozwanego 06 kwietnia 2009 roku zwróciła się do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w N. o zaliczenie kosztów wymiany stolarki drzwiowej i okiennej na poczet zadłużenia obciążającego lokal, wskazując, iż remont ten miał miejsce w 2001 roku.

Dowód:

- kserokopia umowy najmu nr (...) z dnia 01 kwietnia 1995 roku – k. 4 akt;
- kserokopia pisma z dnia 06 kwietnia 2009 r. -k.66 akt

J. B. zmarła w dniu 18 marca 2010 roku.

Dowód:

- kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu Nr (...) z dnia 13 listopada 2012 roku wydanego przez Urząd Stanu Cywilnego w D.- k.5akt

Pozwany Z. K., będący synem J. B., w 2009 roku uzyskał wpis na listę adwokacką w W.i od tego momentu tam pracuje. Jest on zameldowany w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w N.Plac (...).

Po opuszczeniu N. w 2009 roku pozwany rzadko przyjeżdżał, nie interesował się matką. W spornym lokalu po śmierci J. B. mieszkał syn pozwanego W. K., który zmarł w grudniu 2012 roku. Syn pozwanego nie dbał o lokal, nie ogrzewał go, doprowadzając do awarii urządzeń wodno- kanalizacyjnych, nie opłacał czynszu za mieszkanie. Pozwany nie interesował się mieszkaniem, nie przyjeżdżał do niego, ostatni raz w przedmiotowym lokalu był w dniu pogrzebu syna. Wtedy to klucze do mieszkania przekazał P. K., który zajmuje ten lokal bez tytułu prawnego, udostępniając go innym osobom nadużywającym alkoholu.

Obecnie istotne mieszkanie jest zdewastowane, od wielu lat nie było sprzątane. W lokalu powycinano rury wodne, gazowe, które zostały „zaślepione”. W mieszkaniu nie ma prądu. W kuchni nie ma żadnych mebli. Okna mieszkania są brudne, wiszą w nich stare, brudne firanki.

Dowód:

- zeznania świadka H. J. -k.96;
- zeznania świadka E. S. -97;
- zeznania świadka P. B. -k.97;
- notatka służbowa z dnia 22 lipca 2013 r.-k.65

W dniu 23 kwietnia 2010 roku syn pozwanego W. K. złożył na piśmie z dnia 21 kwietnia 2010 roku oświadczenie adresowane do Burmistrza Miasta i Gminy w N., iż korzysta z prawa wstąpienia w stosunek najmu lokalu położonego w N. Plac (...) i wniósł o zawarcie stosownej umowy. W przedmiotowym piśmie W. K. wskazał, iż zamieszkiwał z najemcą i dlatego też przysługuje mu uprawnienie określone w przepisie art. 691 k.c.

W piśmie z dnia 18 maja 2010 roku Burmistrz Miasta i Gminy w N. poinformował Z. K. – jako pełnomocnika W. K., iż syn jego nie spełnia warunków określonych w przepisie art. 691 k.c. i odmówił uznania jego prawa wstąpienia w stosunek najmu przedmiotowego lokalu

Dowód:

- kserokopia pisma W. K. z dnia 21 kwietnia 2010 roku – k.6-7 akt;
- kserokopia pisma skierowanego do Z. K. z dnia 18 maja 2010 r. -k.8

Zarządca nieruchomości pismem z dnia 24 kwietnia 2012 roku wezwał pozwanego i jego syna W. K. do opróżnienia i przekazania istotnego lokalu w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma, pod rygorem wszczęcia sądowego postępowania o eksmisję. Jednocześnie wezwano do zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu przez 24 miesiące, wskazując, iż wysokość odszkodowania wynosi 3.164,16 zł.

Dowód:

- kserokopia pisma Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w N. z dnia 24 kwietnia 2012 roku – k. 9 akt

W dniu 04 czerwca 2010 roku pozwany złożył na piśmie oświadczenie adresowane do Burmistrza Miasta i Gminy w N. iż korzysta z prawa wstąpienia w stosunek najmu lokalu położonego w N. Plac (...)

W piśmie z dnia 16 maja 2012 roku W. K., działając jako pełnomocnik pozwanego Z. K. złożył wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w N. Plac (...), wskazując, iż jego ojciec wstąpił w stosunek najmu przedmiotowego lokalu z mocy prawa.

W piśmie z dnia 22 maja 2012 roku Burmistrz N. odmówił uznania prawa pozwanego do spornego lokalu, wskazując, iż pozwany nie spełnił przesłanek określonych w przepisie art. 691 k.c., w szczególności nie zamieszkiwał z najemcą do chwili jej śmierci, a nadto, nie zamieszkuje w nim aktualnie. Wskazał, iż okoliczność powyższą potwierdził syn pozwanego, który przebywa w przedmiotowym lokalu bez zameldowania, nie dba o to mieszkanie, nie ogrzewał lokalu w zimie, doprowadzając do awarii urządzeń wodociągowo- kanalizacyjnych w całym budynku. Nadto, na lokalu ciążyą zaległości czynszowe, łącznie na kwotę 4.744,81 zł.

Dowód:

- kserokopia pisma pozwanego do Burmistrza N. z dnia 04 czerwca 2010 roku – k. 67 akt
- kserokopia pisma W. K. do Burmistrza N. z dnia 16 maja 2012 roku – k. 10 akt
- kserokopia pisma skierowanego do Z. K. z dnia 22 maja 2012 r. -k.8

W dniu 14 stycznia 2013 roku pozwany złożył wniosek o zbycie na jego rzecz prawa własności lokalu mieszkalnego położonego w N. Plac (...).

W odpowiedzi na powyższe Burmistrz Miasta i Gminy N. odmówił zbycia na rzecz pozwanego prawa własności przedmiotowego lokalu, kwestionując, iż wstąpił w stosunek najmu tego lokalu. Wskazał również, iż zadłużenie z tytułu czynszu na dzień sporządzenia pisma wynosi 6.767,84 zł.

Pismem z dnia 19 marca 2013 roku wezwano pozwanego do opróżnienia i przekazania istotnego lokalu w terminie do dnia 25 kwietnia 2013, pod rygorem wszczęcia sądowego postępowania o eksmisję.

Pismem z dnia 05 sierpnia 2013 roku wezwano pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu położonego w N.Plac (...) za okres 36 miesięcy po 131,84 zł za miesiąc, ogólnie w kwocie 4.746,24 zł.

Dowód:

- kserokopia pisma pozwanego do Burmistrza N. z dnia 07 stycznia 2013 roku – k. 14 akt
- kserokopia pisma skierowanego do Z. K. z dnia 07 lutego 2013 r. -k.15
- kserokopia pisma z dnia 13 marca 2013 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia przesyłki pozwanemu na adres W., ul. (...) -k.16-17 akt;
- kserokopia pisma z dnia 05 sierpnia 2013 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia przesyłki pozwanemu na adres W., ul. (...) -k.63-64 akt;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Strona powodowa Gmina N.wystąpiła w niniejszej sprawie o nakazanie pozwanemu Z. K.opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu mieszkalnego położonego w N.Plac (...). Podstawę prawną takiego żądania stanowi przepis art. 222 § 1 k.c., wedle którego właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

W rozpoznawanej sprawie nie ma wątpliwości, że stronie powodowej przysługuje prawo własności w stosunku do wskazanej powyżej nieruchomości. Wobec natomiast podniesionego przez pozwanego zarzutu, podstawową kwestią wymagającą ustalenia w niniejszej sprawie była okoliczność, czy przysługuje mu skuteczny względem strony powodowej tytuł prawny do lokalu objętego sporem. Według bowiem stanowiska pozwanego, pomiędzy nim a stroną powodową istnieje stosunek najmu przedmiotowego mieszkania.

W świetle ujawnionych w niniejszej sprawie okoliczności nie sposób przyjąć, że pozwany z chwilą śmierci głównego najemcy wstąpił z mocy prawa w stosunek najmu.

Instytucję wstąpienia w stosunek najmu przewiduje przepis art. 691 k.c. Zgodnie z treści § 1 tegoż przepisu, w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek nie będący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Z kolei według przepisu § 2 omawianego artykułu osoby wymienione w przepisie § 1 wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w tym lokalu do chwili jego śmierci.

Wskazać w tym miejscu także należy, że wstąpienie osób uprawnionych w stosunek najmu następuje z mocy prawa, bez konieczności zawierania nowej umowy najmu między sukcesorem a wynajmującym i niezależnie od tego, czy źródłem najmu była umowa najmu czy decyzja administracyjna o przydziale (patrz: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1978 roku, III CZP 52/78, OSN 1979, nr 5, poz. 89, z glosami: E. Warzochy, NP 1980, nr 9, s. 139 i Z. Radwańskiego, OSP 1979, z. 9, poz. 162). Oznacza to, że w związku z wstąpieniem osób wymienionych w art. 691 § 1 k.c. stosunek prawny najmu nie wygasa (argumentum a contrario z art. 691 § 3 k.c.), ale "przekształca się" podmiotowo po stronie najemcy. Należy zatem podkreślić, że między osobą (osobami), która (które) wstąpiła (wstąpiły) w stosunek najmu, a wynajmującym z mocy prawa istnieje stosunek prawny o takiej samej treści jak stosunek, który łączył wynajmującego z dotychczasowym najemcą (zob. też M. Nazar, Nabycie prawa najmu lokalu

mieszkalnego po zmarłym najemcy (w:) Księga pamiątkowa ku czci Profesora Leopolda Steckiego, pod red. M. Bączyka, J.A. Piszczka, E. Radomskiej, M. Wilke, Toruń 1997, s. 161-180; F. Zoll, Najem..., s. 115 i n.).

Wskazane przepisy warunkują, więc wstąpienie w stosunek najmu po zmarłym najemcy od tego, aby osoba, która ma wstąpić w stosunek najmu:

- 1) należała do kręgu osób szczegółowo wymienionych w przepisie art. 691 § 1 k.c.,
- 2) stale zamieszkiwały z najemcą w wynajmowanym lokalu do chwili jego śmierci.

Do skutecznego wejścia w stosunek najmu po zmarłym najemcy konieczne jest zatem kumulatywne spełnienie przesłanek z § 1 i § 2 art. 691 k.c..

Okolicznością bezsporną jest, że pozwany – jako syn J. B.- wchodzi w krąg osób wymienionych w § 1 art. 691 k.c. Katalog osób określony w tym przepisie ma charakter zamknięty i nie podlega rozszerzaniu. Tym samym jedna z dwóch koniecznych przesłanek do skutecznego wstąpienia w stosunek najmu została spełniona. Jednakże na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków H. J., P. B. i E. S., a także notatki służbowej z dnia 22 lipca 2013 r. nie sposób przyjąć, iż pozwany wypełnił drugą z koniecznych przesłanek warunkujących wstąpienie w stosunek najmu, polegającą na stałym zamieszkiwaniu z najemcą w wynajmowanym lokalu do chwili jego śmierci. Na podstawie przywołanych dowodów Sąd bowiem ustalił, iż pozwany Z. K. w 2009 roku uzyskał wpis na listę adwokacką w W. i od tego momentu tam pracuje. Po opuszczeniu Niemcy w 2009 roku pozwany rzadko przyjeżdżał do matki, nie interesował się nią. Potwierdzeniem tej okoliczności jest również fakt, iż pozwany nie potrafił nawet wskazać nazwiska pielęgniarki, która miała się opiekować jego matką. Pozwany- adwokat, korzystający także z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, mimo ciężącego na nim obowiązku wynikającego z przepisu art.6 k.c., nie przedstawił ani jednego dowodu, który mógłby potwierdzić jego wersję wspólnego, stałego zamieszkiwania z matką aż do jej śmierci oraz w dalszej kolejności, iż sporne mieszkanie w dalszym ciągu stanowi jego centrum życiowe. Przeciwnie, na podstawie dowodów zaoferowanych przez stronę powodową Sąd ustalił, iż pozwany nie interesował się mieszkaniem, nie przyjeżdżał do niego, ostatni raz w przedmiotowym lokalu był w dniu pogrzebu syna, w grudniu 2012 roku. Wtedy to klucze do mieszkania przekazał P. K., który zajmuje ten lokal bez tytułu prawnego, udostępniając go innym osobom nadużywającym alkoholu. Obecnie istotne mieszkanie jest zdewastowane, od wielu lat nie było sprzątane. W lokalu powycinano rury wodne, gazowe, które zostały „zaślepione”. W mieszkaniu nie ma prądu. W kuchni nie ma żadnych mebli. Okna mieszkania są brudne, wiszą w nich stare, brudne firanki. Pozwany zaś odmawia wydania lokalu stronie powodowej.

W związku więc z tym, że pozwany nie spełnia przesłanek z przepisu art. 691 § 1, nie mógł wstąpić w stosunek najmu przedmiotowego lokalu, co czyni zasadnym roszczenie dotyczące jego eksmisji.

W tych okolicznościach, na podstawie przytoczonych przepisów, należało orzec jak w punkcie I sentencji.

W świetle przepisu art. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, wskazana ustawa reguluje zasady i formy ochrony praw lokatorów oraz zasady gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, przy czym wedle przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy ilekroć w ustawie jest mowa o lokatorze należy przez to rozumieć najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Obecnie więc ochroną przewidzianą w tej ustawie objęte są wszystkie osoby, które mają jakikolwiek tytuł prawny do używania lokalu mieszkalnego, za wyjątkiem prawa własności. Oznacza to, iż wskazana ustawa ma także zastosowanie do pozwanego jako osoby, której przysługiwał tytuł prawny do korzystania ze spornego lokalu mieszkalnego. Przepisy ustawy o ochronie lokatorów mają bowiem zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, niezależnie od momentu, w którym utraciły tytuł prawny do używania lokalu mieszkalnego, a nie dotyczą jedynie osób, które nigdy takim tytułem nie dysponowały (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 66/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 109).

Zgodnie natomiast z przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Jednocześnie przepis ust. 3 tegoż artykułu stanowi, że sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

W tym zakresie, należy wskazać, iż pozwany od wielu lat zaspokaja swoje potrzeby mieszkaniowe w W., co wyklucza możliwość przyznania mu prawa do otrzymania lokalu socjalnego.

Z tych względów, w oparciu o powołane przepisy, należało orzec jak w punkcie II sentencji.

Sąd uwzględnił także żądanie strony powodowej dotyczące zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z mieszkania, zgodnie z art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów z dnia 21 czerwca 2001 roku, mając na uwadze stanowisko pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew, w której stwierdził, iż nie uchyła się od zapłaty należnej kwoty zadłużenia za lokal, gdy tylko strona pozwana sprecyzuje podstawę żądania (czynsz czy odszkodowanie za bezumowne korzystanie). Jednocześnie pozwany nie zakwestionował w żadnym zakresie żądania dotyczącego zapłaty kwoty 4.746,24 zł stanowiącej odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu zgłoszonego w piśmie rozszerzającym powództwo z dnia 22 października 2013 roku. Wysokość odszkodowania została ustalona zgodnie z przywołanym przepisem, tj. odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Uwzględniając wskazaną należność, Sąd uznał także zasadność roszczenia dotyczącego zasądzenia od niej odsetek ustawowych w oparciu o przepis art. 481k.c.

Wedle przepisu art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Zdaniem Sądu, w świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 200 zł (w zakresie żądania dotyczącego eksmisji) i 238 zł (w zakresie żądanie dotyczącego zapłaty) oraz wynagrodzenie radcy prawnego w minimalnej wysokości wynoszącej 120 zł + 600 zł, co daje łącznie kwotę 1.158 zł.

Zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W rozpoznawanej sprawie pozwany w całości przegrał proces, a tym samym należało go w całości obciążyć wskazanymi powyżej kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o cytowane przepisy, należało orzec jak w punkcie IV sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. kal. 14 dni.

08.09.2014 r.